

עין משפט
גזר מוצה

ציה א מיי פיה מהל
יית הלי ד ופיה הלי
כ כמה לחין עה טיעיט
ליה מין חלם טעין א:
צו ב ג ד מיי פיה מהל
יית הלכה טי טיעיט
ליה מין חלם טעין א:
צו ה מיי פיה מהל
יית הלכה טי טיעיט
ליה מין חלם טעין א:
צו ו מיי פיה מהל
יית הלכה טי טיעיט
ליה מין חלם טעין א:
צו ז מיי פיה מהל
יית הלכה טי טיעיט
ליה מין חלם טעין א:
צו ח מיי פיה מהל
יית הלכה טי טיעיט
ליה מין חלם טעין א:
צו ט מיי פיה מהל
יית הלכה טי טיעיט
ליה מין חלם טעין א:
צו י מיי פיה מהל
יית הלכה טי טיעיט
ליה מין חלם טעין א:

ביצה פרק ראשון ביצה

יב:

הכא נמי בין שהותרה הבערה לצורך וכו'. ולא"ת ומה צורך איכא
צמבשל גיד כיון שהוא אסור יש לומר כיון שהיה צדעמו של
זה לאכלו היינו צורך יוס טוב:

אין מוליכין חלה וכתנות לבנה כו'.
אם יבא הכהן לביטו לא יתנס
לו וכן משמע בירושלמי דלמאי פרק
הלוקע פירות צדיק דקאמר התם
מי שקרא שם למתומת מעשר דמאי
ולמעשר עני של ודאי לא יעלם צדעת
אבל אם כהן ועני (ו) רגילים לאכול
אללו כהן ואוכלין וכללד שידיעס
פי' מתחמול וקאמר עלה דהכא
דקאמר לא יעלם היינו ממנימין לא
יתנס ומיימי מהן דהכא אין מוליכין
וכי ומסקין ילפי' הוא מההיא וההיא
ילפינן מהוא הוא ילפינן מההיא הוא
יורע הוא שנת פי' ה"ק דהיא דצדעת
ילפינן מההוא דאין מוליכין דמיימי
צוירע והוא ילפינן מהיא דוקא מה
שממירין ציה היינו דוקא כשרגילין
לאכול אללו וזאתה של ירושלמי קרי
היא אלמא דאם אין למדין לאטלו
אללו לא יתנס אפי' אם יבא הכהן
לביטו משום דלא סלקא אדעתא דבר
אינש למילא יסמיה צדיקא דהכניה
ויסכרו העולם שהוא מרס אומס
ביום טוב ולכן הוא אוכל צדיקו:

מסורת הש"ס

- (א) שבת ק"י י"ג
(ב) מסכתא: ה' מכות ז'
(ג) ויתפסח פ"א
(ד) ויתפסח פ"א
(ה) ויתפסח פ"א
(ו) ויתפסח פ"א
(ז) ויתפסח פ"א
(ח) ויתפסח פ"א
(ט) ויתפסח פ"א
(י) ויתפסח פ"א

הנהרות הב"ח

- (א) י"ד ד"ה אין מוליכין
וכי דאין מוליכין תרומה
(ב) י"ד ד"ה אין מוליכין
וכי דאין מוליכין תרומה
(ג) י"ד ד"ה אין מוליכין
וכי דאין מוליכין תרומה
(ד) י"ד ד"ה אין מוליכין
וכי דאין מוליכין תרומה

גליון הש"ס

גם שוק הנה ברא. אמת
דף קו פ"א מוליכין דף ט'
פ"א יומא דף מג ט"ז
ימות דף קו ט"ז:

מוסף רש"י

משום הבערה. לומר
לומר דהכא מוליכין
לומר דהכא מוליכין
לומר דהכא מוליכין
לומר דהכא מוליכין
לומר דהכא מוליכין
לומר דהכא מוליכין
לומר דהכא מוליכין
לומר דהכא מוליכין
לומר דהכא מוליכין
לומר דהכא מוליכין

רבינו הגאון

ר' יהודה סבר ששחטו
מאמש אין מוליכין
וכפ"ד אבל טעלה שרין
ואחרים אומרים לא
כפי עצה ולא טעלה.
ולדברי הכל תרומה אינו
נכא בהרמחה. אמר
רב יהודה אבי שמאל
הלכה כר' יוסי. דאמר
על המתנות לא נחלקין.
אלא דברי הכל מוליכין
ולא נחלקין אלא על
התרומה שאפי' שאינו
נכא בהרמחה מותר לו
המוליכה לכהן. וכן הורה
רב טובי לאשמועיננה
החולקין לכהן גיבא
דחמורא דתרומה ביום
טוב כר' יוסי. וכן התיר
רבא לפרוכי מאייריחא
הדרגלא ביריט. מיהא
מוליין ומפרקי קטיה
ביריט. ומותר עליה אבי
המולל מלילות ספר
שבת. למחר מנפח על יד
ועל יד ואוכל. וכן המולל
מלילות מעידיט. למחר
מנפח על יד ועל יד ואוכל
וכי. ומקשינן מעידיט
אין ביריט לא. ומשיני
אפילו ביריט שרי למלל
מלילות. ואידי דגמא
רישא מערב שבת דבשבת
דרא אסור תנא סיפא
נמי מעידיט. ואקשינן אם
מוליין מלילות ביריט.
ודאי לא יתירו לו למלל
ביריט אלא שיכלי הון
ביריט. וביין שיכלי
אי אפשר לאכול מהן
בלא תרומה. והנה מצונו
שוכא בהרמחה תרומה
ביריט. ואנן שנינו לרברי
הכל אין וכאי בהרמחה.

משום הכערה. שהיא מלאכה לעמלה וקא סבר יש חלוק מלאכות ליום
טוב ולקיות מהם על שמי מלאכות משום יום טוב: הכערה ובשול.
דיום טוב אינה משנה ללקות עליהן דמתוך שהותרו לצורך והותרו
נמי שלא לצורך מן התורה: אינה משנה. לא נשנית מעולם בבית
המדרש: ואם תפלה לומר משנה.

אם יאמרו תנאים שנשנית ודאי צימ
שמאי שזאה: מתני' אין מוליכין
חלה. אע"פ שמתוך בהפרשה לא
שרי ליה הולכה אלא מקון לתקן
עיסתו המירו לו ולא יומר: מתנוס.
הזרוע והלחיים והקידה חף הן הרמתן
הותרה לו שהרי לטעום להרימן
והיאך יאכל שאר הכשר. ואע"פ
שאין עובלין כשאר עבד לאסור
הכשר צאכיה מיהו אם לא פירש
שאר הכשר מהן הרי הוא אוכל
ועובר בעשה הלכן הרמתן המירו
ולא הולכתן וכולן משום גורה דאין
מגביהין (א) אומס: גורה שיה.
לאו דוקא דלניה מדרבנן גזר אלא
דומיא דגורה שיה דרבנן: מסנה
לכפן. מעשרים וארבע מתנות
ההנה הן: כשס שאין מוליכין.
דבהא מדידמו לן שהרי מתחמול
הנהגה: שאינו וכאי. רשאי. חלה
ונתנו חממס ללחם נח וזכות
בהפרשה: גמ' לא ר' יוסי ולא
רבי יהודה אלא אחרים גרסינן:

שמולינן אופן כו'. ומתניין קמי
בין שהורמו מהיום וקס"ד דנשחטו
היום קא מיידי ואסר: על המפסות
שמולינן. הואיל וזכאי בהרמתן והוא
העין לחלה וחד מנייבו נקט: אלא
משמע כי מתניין: לימא אחרים היא
ולא ר' יהודה. כלומר כר' יוסי
ודאי לא אפשר לאוקמה כרבי יהודה
מאי מי מליין למימר דמתניין נמי
דוקא צל אמש קאמר וממוקס
אליניה או נוקק על כרמט ולומר
דלא כרבי יהודה: מי קמי. מתני'
בין שהורמו ס'ונשחטו מהיום ועולם
שיטתן מאמש אלל כהנך דנשחטו
ביום טוב מרוד: לימא רבי יהודה
היא ולא אחרים. כיון דמתניין
דוקא צדל אמש קמי מנלל קמי
נשחטו היום נימא דלא כאחרים דהא
אחרים על המתנות קאמרי: כהנך
דנשחטו מאמש. על המתנות דקאמרי
אחרים צל אמש קמיירי: טעלה.
ר' יהודה תמיר לטפל ולהולך של
אמש עס של היום ואחרים סברי
דלפי לטפל נמי אסרי צ"ש ומתני'
דלא איירי בעפלה כלל איכא למימר
כרבי יהודה ואיכא למימר כאחרים:
הלכה כרבי יוסי. והליכא דכ"ה
דלפי' תרומה נמי מותר להולך:
אסורייסא. חבילות של חרדל
כשרביעין והורע כמיון: מסו
לפרוכי. הכרביעין ולהוליא הורע
ביום טוב שרי צ"ע כשחטיה

וכבישו או דלמא כיון דאפשר מערב יו"ט לא דמולדת דישה הוא: מוללין מלילות. דדס כלחכר די הוא
מדרבנן וביוס טוב לא גזור: מלילות. של חטין שמולל כידיו כסין רכיס: גבי שבת גרסי' מיד ליד וגבי יום טוב גרסי' על יד על יד: מיד
ליד. שלא כדך חול: קמו. כלי הוא רלשו אחד רחב והשני עשוי כעין מרזב קצר ונתון הקטניות בתוך הרחב ומנענע והאיכל מתגלגל
דרך המרזב והפסולת שאר ככלי: פתחו. קערה גדולה: על יד על יד. מעט מעט: אבל לא כעטבלא כו'. דמחוי כמתן דעביד לצורך
מחר שאין דרך לעשות ככלים הללו אלא הרבה: מערב יום טוב אין. המולל מערב יו"ט קמי ולא קמי המולל צוירע: אם כן. דמוללין
מלילות צוירע מלני תרומה שוכאי בהרמחה דקמס שכלן לא מפרשינן תרומה עד שישעו דגן והמוללין צוירע לאכלן מפרים מהן תרומה על כרחו:
הא